

Saasnart Mads Vestrup var bleven alene, gik hans Tanker hjem til Konen og Børnene, som han for ikke mere end otte-ni Timer siden havde haft omkring sig. De havde allesammen fulgt ham til Stationen, og fra Toget havde han set et sidste Glimt af de kære, da de allerede var paa Hjemvejen. Hvornaar skulde han se dem igen?

„Tænk nu bare ikke paa os!“ havde Stine sagt til ham ved Afskeden. „De fyrretyve Kroner rækker langt. Og nu har jeg jo ogsaa min Strikkemaskine.“

Tre usigeligt lykkelige Uger havde han tilbragt hjemme hos Familien i det lille Fiskerhus ved Havet, hvor den havde boet til Leje det sidste halve Aar, mens han selv havde været paa Vandring. Store Dele af Jylland og Fyn havde han i Sommerens Løb gennemvandret paa sin Fod i al Slags Vejr. Men da Efteraarskulden kom og forhindrede Friluftsmøder, var han bleven nødt til at holde op med at præke, fordi hans forhenværende Embedsbrødre havde faaet lukket Forsamlingshusene for ham. Han var da vendt hjem i den Tanke at ernære sig Vinteren over ved at flette Sivmaatter og binde Koste og forøvrigt være til Hjælp for Stine, der havde faaet Arbejde med Strikning for en Handlende i Vejle.

Men nu for en halv Snes Dage siden havde han faaet et besynderligt Brev fra Redaktionen af „Femte Juni“, der opfordrede ham til at komme til København og tilsagde ham Bladets Støtte i hans Kamp mod Løgnens Kirke. Efter Samraad med Stine havde han taget mod Tilbudet, hvori de begge saae et Vink fraoven, ja en Befaling. Det var ham ikke forundt at falde til Hvile. Han